

Fastetid – bod- coronavirus

Kære menighed

I denne tid, som Gud giver os, oplever vi på en meget speciel og smertefuld måde, at vi ikke kan mødes og samles til fejringen af sakramenter, de øvrige liturgier og andre møder. På grund af den situation, som hele Europa og snart hele verden befinder sig i, er det blevet påbudt os ikke at holde offentlige gudstjenester. Vi lever i en tid, som ikke ligner noget, vi har oplevet tidligere, men som minder os om den periode, som var virkeligheden for Israels folk under dets eksil.

På grund af Assyriens og senere Babylons erobring af Israels og Judas rige blev Guds folk mellem det 8. og det 6. århundrede F.Kr. tvunget i eksil i Nineve og Babylon. De mistede på den måde alt det, som var vigtigt for deres tro og deres identitet: deres kongerige, deres land og templet med alle deres institutioner.

I mange af Biblens bøger udtrykkes lidelsen ved at have mistet det allervigtigste for folkets liv og selvopfattelse: ”Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sange på fremmed jord? Hvis jeg glemmer dig, Jerusalem, så gid min højre hånd må lammes”, lyder salme 137. Denne lidelse ved at have mistet mange af Guds gaver kan dog ændres til bøn, til anrøbelse af Gud af hele vort hjerte: ”Nu er der ingen fyrste, profet eller leder, der er hverken brændoffer, slagtoffer, afgrødeoffer eller røgelsesoffer, vi har ikke noget sted, hvor vi kan bringe ofre til dig og finde barmhjertighed. **Men tag nådigt imod os, når vi kommer med sønderbrudt sjæl og sønderknust ånd**, som om vi kom med brændofre af væddere og tyre, med titusinder af fede lam. Sådan skal vort offer til dig i dag være, at vi er fuldt og helt med dig, for de, der stoler på dig, bliver ikke til skamme. Nu følger vi dig af hele vort hjerte, vi frygter dig og søger dit ansigt; gør os da ikke til skamme, men vis os mildhed og stor barmhjertighed. Udfri os, du som gør undere, og giv dit navn ære, Herre.”

Dengang da israelitterne ikke havde adgang de vigtigste institutioner og ikke kunne nyde gavn af dem, genfandt folket dets fulde identitet, og hvad der var endnu vigtigere: Folket søgte tilbage til et sandt og ærligt forhold til Gud. Israelitterne opnåede således af et ærligt hjerte en ægte omvendelse, der senere hen (efter 70 år) desuden fik betydning for muligheden af fysisk at vende tilbage fra eksilet til Israels land.

For os er denne tid, som Gud giver os, en mulighed for at vende tilbage til Ham af hele vores hjerte og genfinde vores sande identitet som katolikker, som kristne: ”Mit offer, Gud, er en sønderbrudt ånd, et sønderbrudt og sønderknust hjerte afviser du ikke, Gud” (Sal 51). På denne måde lærer vi at elske, længes og sætte pris på de hellige gaver, som vi nu desværre ikke kan modtage netop nu: sakramenterne, fællesskabet i kirken, osv.

Men i eksil fandt Israel ud af, at selvom man havde mistet meget, havde man bevaret en vigtig institution, nemlig Den hellige Skrift. I dag, i denne smertefulde tid, er vi alle indbudt til at nærme vores sjæl ved Bibelen, Den Hellige Skrift; som Paulus skriver: ”så vi med udholdenhed og med den trost, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet”. Rom 15,4.

Kære menighed, i denne tid, hvor vi ikke kan mødes, beder jeg for jer alle, især når jeg fejrer den hellige Eukaristi. Jeg beder om, at Gud i sin underfulde kraft, som har vist sig i Jesu opstandelse fra de døde, må trække noget godt ud af denne smertefulde situation.

P. Stefano